

Groep I

17 juli 1960

Goeden morgen, vrienden

Op deze zondag heb ik allereerst weer een gastspreker voor u. Het is misschien dan wel geen grootmeester in de zin, waarin u dat beschouwt, maar om duidelijk te maken wie en wat hij is en tevens ook, waarover wij eigenlijk deze morgen spreken, zou ik graag een kleine inleiding houden.

Lang voordat wij dachten aan één godendom, lang voordat de mens eigenlijk gekomen was tot het besef van zijn aarde als een klein stofje in de onmetelijke ruimte, dacht de mens reeds aan het bovennatuurlijke en hij trachtte voor zich te komen tot een beeld, dat het hem mogelijk maakte die aarde te begrijpen. U zult dat zelf ook wel eens merken. Je staat nu wel in het leven en je maakt allerhande dingen mee, maar op een gegeven ogenblik vraag je je toch wel eens af: waarom en hoe? Waarom en hoe, de typische vragen van de mensen, hebben geleid tot het opbouwen van veel verschillende godensystemen.

Nu kunnen wij natuurlijk vanuit een Christelijk standpunt, of zelfs vanuit een meer kosmisch standpunt gaan spreken. We kunnen gaan praten over God als een vreemde onmetelijkheid in de ruimte, iets wat rond en in ons is. We kunnen ons bezig gaan houden met de idee van Gods zoon op aarde, maar al deze dingen zijn eigenlijk niet meer antwoord dan wat men ook in het verleden vond. Onze gast behoort eigenlijk tot de Vikings, zo kent u ze tenminste, de bewoners van het Noorden, (het Zuiden van Noorwegen overigens daar komt hij vandaan), die in een heel eigen wereld leefden. Een wereld met trollen en goden, met een hemel waarin voortdurende strijd was en toch voortdurende vreugde. Een ruw volk, maar misschien ook door de barheid van de natuur, achter die ruwheid een volk van filosofen. Zij hebben zich een idee opgebouwd, dat misschien nog niet zo vreemd is. Achter alles ligt een kosmische godheid. Tot die conclusie kwamen ook zij reeds honderden jaren vóór Christus geboorte. En waar ze naast avonturiers en vechters, zeevaarders par excellence, ook boeren zijn, stellen zij zich voor dat de godheid op die wereld eens een levensboom heeft gezaaid, en dat is dan de kern van het leven. Die levensboom doet ons denken aan de boom des levens die ook in het paradijs staat. Het is de levende kracht, uitgedrukt als een verschijnsel en ongetwijfeld stelt men zich dus deze god voor als een combinatie van avonturier, boer en zeevaarder.

De idee die men nu verder verwerkt, is wel interessant. Voor en na alles zal er zijn de zee des levens. Daarin ligt een wereld van slangen, van verderf en zo zien we de voorstelling van een hel of van een uitwerping ook in deze Noorse mythologie naar voren komen. Zij is symbool, zij is de uitdrukking in een dichtelijke taal van het principe van verloren zijn. En wanneer men spreekt over het gif van deze slangen, waarin de ziel moet rusten, dan bedoelt men eigenlijk het gif daarmee dat uit de mens zelf voortkomt. Ook hier weer een overeenkomst. Is het niet het giftige woord van de slang in het paradijs, dat de mens tot een handeling verleidt, waardoor hij uit het paradijs verdreven wordt? Alleen onze Noren zijn misschien iets praktischer, iets nuchterder. Zij hebben voor ons opgebouwd het idee van de onmetelijke godheid, maar ook het idee van de godheid onmiddellijk kenbaar is en onder hen is: Odin, één van de machtigste. Men ziet de principes van vruchtbaarheid weergegeven in Freya, de almoeder die ook weer haar conterpart vindt: in verhalen b.v. in het Christendom zien wij soms de Mariaverering. Daar vinden we ook weer de idee van de almoeder terug. We vinden dat ook in het Verre Oosten.

Er is ongetwijfeld een grote band geweest tussen deze primitieve leerstellingen en waar wij op Jezus' woord zoveel nadruk hebben gelegd, leek het ons voor vandaag dan prettig u eens een keer in aanraking te brengen met één van de oude filosofen, je zou haast kunnen zeggen van de ingewijden van een krijgszuchtig ras.

Wanneer u hem ontmoet, dan zult u waarschijnlijk van die wildheid weinig meer merken, maar vergeet niet dat hij een meester van draken is geweest en kapitein op de zee en aanvoerder van de plunderende vloot van de Noormannen, die zó gevreesd waren, dat men in de kerken van Europa bad: "Heer, bevrijd ons van de woede der Noormannen." Een vreemde kruising dan tussen ruwe krijgsman en diep denker. Een ingewijde, die in de heilige wouden wist door te dringen en die in zich het contact met de goden vond. Aan de andere kant de plunderaar, de

krijger die eigenlijk alleen maar waardering had voor een medemens, wanneer hij hem ontmoeten kon, borst tegen borst, zwaard tegen zwaard en met een lach de dood kon vinden.

Die speciale filosofie acht ik zeker uw aandacht waardig, Ik zal u nu dus over gaan geven aan onze gastspreker voor vandaag, maar hoop zo dadelijk terug te komen om, mag ik zeggen, commentaar te geven? Want ik wil nu niet teveel voor hem wegnemen van wat hij zelf misschien wil zeggen, maar meen anderzijds dat een interpretatie daarvan voor de moderne mens wel nuttig is. Ik geef nu dan het woord aan onze gastspreker voor vandaag.

Ge hoort vrienden, Jehel ben ik, Gudruns zoon, meester van draken, kenner van de geheimen van Jachdrasiel, doorgedrongen tot in het geheim van de nacht van Rachnaruk,

De tijd is voorbij, dat de draken varen, de tijd is voorbij, dat de vuurproef voor mannen in bloed en vuur werd gesmeed. De tijd is ook voorbij, dat Odins hamer de macht was, die de wereld regeerde en kon verbrijzelen, want Odin was een beeld, uit mensen geboren.

Maar de waarheid is gebleven. Eens komt er een nacht der goden. Eens zal het laatste schip, vlammend wegvaren en de laatste mens zijn dodenlied zingen. Want de kosmos kent dag en nacht en zoals in de nacht de sterren komen, zo zal in de nacht des levens uit het licht van de goden, de kracht van de Algeest, de nieuwe wereld geboren worden. En tot die tijd is de mens gedoemd, zolang hij geen bewustzijn heeft van de levensboom zelve. Toen deze wereld werd gemaakt nam de Onnoemelijk Grote een deel van zich en wierp het als een zaad in de nieuw geboren aarde en van daaruit groeit dan Jachdrasiel, wiens geheim vergeten is, een geheim dat toch gesproken moet worden.

Jachdrasiel is de levenskracht, het is één vonk en alle vonken zijn daarmee verwant. Gij, zoals ge leeft, zijt deel van de levensboom en wij, die leefden, zijn deel, maar zoals het sap stijgt, zo het in de ruimte komt, zo komt het ogenblik van licht, wanneer de nacht terug vlucht naar de pool, wanneer de winter sterft in de warme wind uit het Zuiden en de eerste roep klinkt en de hoorn schalt tot de draken uitvaren.

Ach, wat weet gij daarvan, dat is voorbij! Wanneer het dag is, zoals nu, wanneer het duister tot een ogenblik licht tussen twee zomerse dagen, een witte nacht waarin een vogel slaat, de mensen onrustig zoekt, dan zien wij dat de kracht van de levensboom zich vernieuwt. Wat wás stijgt op als in de sapdrift opgaande tot de bovenste takken der verschijnselen.

De levensboom is de uiting van de wereld. Uiting vreemde woorden hebt gij. Rotsen, zee, mensen en dromen, dat al tezamen is de vorm die in de levensboom ligt. Nu zijt gij in deze tijd deel van de levensboom, besef dat wel. En zo Odins hamer niet meer bliksemt uit de hemelen, zo is de kracht die wij Odin noemen, nog steeds aanwezig, een macht en een heerser, Hij, die de boom beschermt en naar snoeit naar zijn welbehagen.

De kracht, die de wereld regeert op deze tijd, staat altijd weer tegenover de schoonheid, die de wereld verleidt, vergeet met dat Loké, de wolf uit het duister, die toch is één der goden, zijn eigen weg zoekt te vinden en steeds weer geketend wordt teruggeworpen, opdat het nieuwe licht, opdat de zomer en de dag moge leven.

Wel, Loké is de kracht, die in deze ogenblikken sterk op de wereld leeft. Zoals hij twist zaait in het verleden en zoals hij licht trachtte te doden, zo is hij in deze dagen met u en indien het werkelijk naar zijn lust zou gaan, ik zeg u, dat mensenzielen zouden rusten in het gif van Hella's slangen, in wat gij noemt: duisternis of hel.

Er is een vernieuwing. Al wat op het ogenblik in de boom leeft, wordt opgestuwd, hoger en hoger, tot de top van de levensboom is bereikt door enkelen, die opgaan en als de damp van het water wegzweven in de wolken, in een onbekende wereld.

Maar al wat vorm heeft wordt verhoogd en juist nu is het gevaar zo groot, dat men vergeet dat het de taak is van de mens, de taak van het zwaard, de wisseling van strijd en vreugde. Nu is de tijd, waarin de drinkhoorn lokt, maar ook de stage tocht over onbekende wateren. Loké roept u tot een feestmaal, dat niet is deel van de vorm of de natuur,

De levende kracht zelf, die onbekende, heeft gedecreteerd, dat dag op dag zal volgen met slechts een ogenblik van schemering en duister en in uw dagen is het zo. Dag op dag volgt, geen ondergang, geen dood, maar slechts het verminderen van licht om weer op te klimmen aan de horizon.

Wie in het noorden is geweest, weet wat ik bedoel. Tijden, dat de zon cirkelt zonder ooit te eindigen, een ogenblik te kussen, of de wereld te verlaten. Zo is deze tijd en nu wordt u gevraagd: Wat zult u aanvaarden? Zult ge de lange tocht maken, op zoek naar de rijke buit van de landen en de tijden die ge nog niet kent? Of zult ge u in de verdoving van uw tijd terugtrekken in uw Walhalla en rond het vuur gaan zitten en drinken tot uw ziel gedood is en de levensboom voor u geen kracht meer heeft? Er komt een tijd dat Hachnaruk de volle nacht zal zijn, en in die tijd zal elk worden teruggenomen tot dat deel, waaruit hij is gekomen. Het is de tijd dat de goden sterven, dat het licht van Walhalla geblust wordt en overblijft de éne ster, die waarheid is. Maar nog is het niet zo ver. Gij die leeft in vorm, gij, wier innerlijk leven toch nog verder moet gaan, trap na trap in de boom des levens en de kracht daarvoor, voor u staan op het ogenblik de heilige wouden open en de bezinning is rond u, maar bedenk wel: wie ingaat in de heilige wouden, moet ook weer zich ten strijde gorden en terugkerend gaan tot de plaats waar de boten liggen. Hij moet de schilden doen klinken, met een laatste groet gaan.

Vóór u ligt het avontuur van een tijd vol rijkdom, maar of die rijkdom, zij het of ge mens zijt of vaart op eeuwige wateren zoals ik, voor u betekenis zal hebben, dat ligt aan het zwaard van uw gerechtigheid. Hebt ge in u de kracht om het leven te vatten, beseft ge in uzelf dat er slechts één wet is: de wet van de draak, de wet van het voertuig, dat ge gekozen hebt om verder te gaan? Want ieder kent een meester en de meester van de mens moet zijn lichte geest, en wie die meester niet erkent en geheel zijn eigen wegen gaat, ach, die blijft in de wateren en valt in zijn eenzaamheid tot het gif van de wereld. En wie de wet zoekt, hoger dan die van zijn Juil, ach die bereikt het einddoel niet.

Voor ons ligt de buit van een nieuw weten. De reis begint naar een nieuwe tijd. Een tocht als nooit gedaan in eeuwen. De rijkdom van duizend werelden gegeven voor de mensen van deze tijd. De rijkdom van ongekende lichte hallen, rijker dan Nibelungenheim zelf, voor de ziel die verder durft gaan. En nu zegt men tot mij: Spreek en laat de oude woorden klinken in een nieuwe taal en ik spreek ze, Björd, en ik zeg u: Waar is het, dat rijkdom u wacht. Waar is het, dat moed het enige middel is om ze te veroveren en waar is het dat ik uit zal gaan tot ik hoger ben gestegen in de boom, verder gedreven naar de onbekende hemelen. Zowaar ik Gudruns zoon ben, zo zal ik gaan in de krachten van Jagdrasiel en zou ik falen, dan moogt ge me uitwerpen in het gif van Hella's slangen tot Rachnaruk voor het laatst de wereld dooft.

Goede vaart en goede buit.

o-o-o-o-o

Ja vrienden, deze taal is misschien in uw oren een beetje een anachronisme. Ik kan het me voorstellen. Toch is het goed te weten, dat er krachten zijn, die men op aarde al lang tot de legenden of de verre historie heeft verwezen, die nu nog eeuwige wijsheid kennen op hun wijze en nog hun eigen doel nastreven.

Laat me een ogenblik dus vertalen. Jachdrasiel is de levensboom, zoals u is gezegd. Maar de levensboom is niet alleen maar een verbinding tussen hemel en aarde. O, neen, ze draagt in zich de vorm. Ze draagt in zich het aardmannenrijk en de trollen. Ze draagt in zich de mensen en de tovenaars, de kleine geesten en goden zowel als de allerhoogste. En het geloof is, dat de mensenziel wordt gedreven door deze boom van vorm tot vorm.

Wanneer onze vriend daar dan ook over spreekt, dan probeert hij u duidelijk te maken, dat de tijd is gekomen voor de mens op aarde om een nieuwe vorm te vinden. Dat is niet alleen een lichamelijke vorm, maar dat betekent vooral een ander innerlijk evenwicht, een andere geestelijke band met de eeuwigheid. En wanneer hij zo spreekt over zijn levensboom, dan beschrijft hij daarmee haast onbewust datgene, wat de esotericus bedoelt wanneer hij zegt: Het kennen van het zelf, en wat Jezus bedoelt wanneer hij spreekt over het koninkrijk Gods in u. Want deze dingen zijn één. De termen kunnen verschillen, maar de waarheid is altijd dezelfde.

En zo spreekt hij u dan over dit gebeuren, maar hij duidt op een nacht, een nacht der goden. Rachnaruk is het ogenblik dat de sterren doven, zoals men zegt, en slechts een enkel licht blijft. Het is de tijd dat de goden sterven en dat alleen de Alkracht zelve, de Alvader, blijft bestaan om nieuwe zonen te baren en een nieuwe schepping. Maar niet altijd is die nacht zo duister. Een volk, dat in het Noorden leeft, dat de witte nachten heeft gekend, waarin de poolhemel geen duister meer kent, maar alleen de voorbijgaande schemering, moest wel tot

deze gedachtegang komen. Er zijn perioden dat de dag overgaat in de dag, zonder dat daarbij een uitdoving noodzakelijk is. En in deze zin probeerde onze vriend u te vertellen, dat dit een ogenblik is, dat de korte nacht alweer bijna aan het voorbijgaan is. Nacht is immers chaos en geweld en vernietiging en indien ge ziet in de geschiedenis van uw wereld, zult ge zien, dat er zoal geen algehele vernietiging heeft plaats gevonden, er toch van duister en geweld voldoende sprake is.

Hij stamt uit een volk, waarbij liefde een zeer particuliere zaak is, ook de liefde tot goden en de liefde tot de natuur, of het innerlijk erkennen van God. Dat zijn dingen, waarover je niet spreekt, omdat men ze ziet als tekenen van zwakte. Hij gaat daar dan ook aan voorbij en haast onbewust duidt hij u iets aan van die liefde, wanneer hij probeert u te tonen hoe die kracht der goden voor u dus een nieuwe tijd baart. Hoe ge tot een hogere vorm gaat. Een nieuwe harmonie voorspelt hij, een nieuwe wereld. Maar hij ziet dat in zijn oude termen. Zoals eens de mensen uit het primitieve leven moesten komen tot de wetenschap, en met de wetenschap hele nieuwe werelden hebben veroverd, tot de wereld van het atoom toe, zo ziet hij ook als opdracht van de mens om hernieuwd uit te gaan op nieuwe wereldzeeën, zoals hij het noemt, d.w.z. in nieuwe stromen van gedachten en van innerlijk beleven. En daar liggen vele werelden braak, werelden die je voor jezelf moet veroveren.

Het is moeilijk, omdat je moet komen tot een aanvaarden van je leven enerzijds en anderzijds altijd weer bereid moet zijn om strijdvaardig al wat zich als buit, zoals hij het noemt, biedt, dus alles wat je je eigen kunt maken, te veroveren. In deze tijd zal dat vooral vaak moeilijk zijn. De wereld is vol van tegenstellingen. We staan overal voor problemen, waarvoor we geen oplossing weten. We moeten a.h.w. berusten daarin: dat is de reis. De reis, die in die oude tijd met de schepen vele weken nam en die ongetwijfeld ging van kustlijn tot kustlijn, vaak gestoord door nevel en door storm. Zo moet je door dit leven met zijn stoffelijke verschijnselen heen. Maar dan zie je plotseling eens een kust van een nieuwe wereld en dan weet je dat daar misschien buit ligt, dan moet je daar op zoek gaan naar het nieuwe weten en het nieuwe kennen.

Dat zijn eigenlijk de hoofdzaken van hetgeen werd uitgesproken en daarachter ligt nog weer, ja, mag ik zeggen: een innerlijk kennen, dat meeklinkt en dat niet wordt uitgesproken. Er is, ondanks alles wat je als verschijnsel ziet, een liefdevolle kracht, een God, die in de wereld deze mogelijkheid tot stijgen en tot klimmen heeft geschapen. Deze Godheid, die waarheid mogelijk maakt. Deze God is alom tegenwoordig en wanneer je tot die God gaat, dan doe je dat in wat hij noemt de heilige wouden.

Nou moet ik u misschien nog iets daarover vertellen. Wanneer een leek werd binnen gelaten in het heilige woud, dan betekende dat voor hem een gaan in gevaar, hij moest veel van zijn eigen wereld achterlaten. Hij mocht geen wapen dragen, hij mocht geen drinkbeker beroeren en hij mocht niet de liederen zingen, die hem lief waren. Hij moest juist in dit achterlaten van alles wat voor hem betekenis had, trachten in het Hein, dus in de omgeving, waarin de God zich binnen de natuur openbaart, voor die Godheid. En de westerling van tegenwoordig denkt dan alleen daarbij aan wrede offers, maar dat is niet waar, want in de bezinning in deze eenzaamheid probeert degene, die uit zal trekken, zijn ziel voor te bereiden. Niet, let wel, op buit of op verovering, dat blijft terzijde, maar op aanvaarding van het leven.

God is een liefdevolle kracht, die we steeds vóórdat we verder moeten gaan, in de stilte eigenlijk vinden van een heilig woud, van een verborgen hoek, die zelden of nooit betreden wordt en die hoek ligt in je eigen wezen. Daar ontmoet je de waarheid. Een waarheid, die soms moeilijk te verwerken is. Een waarheid, die je losscheurt van veel wat je als gewoonte hebt beschouwd of als recht. Maar een waarheid, die edel is, die licht is, die kracht is. Het is een voorbereiding, de stilte, want slechts hij, die in de stilte God gevonden heeft a.h.w., kan weer die moeilijke beproevingstocht beginnen. In de termen van een oude tijd, van een volk, waarvan de nakomelingen zelfs al veel vergeten zijn van de werkelijkheid en de roem der oudheid, werd u iets gezegd over de inwijding van de wereld in deze dagen.

Niet een experiment, begrijp me wel, maar een poging om duidelijk te maken hoe de hele wereld één is, hoe de kosmos één is en uit die éénheid van kosmos en wereld moet wel geboren worden uiteindelijk het hoger bereiken. Nog een punt en dan ga ik plaats maken voor een volgende spreker. Er werd gesproken over Hella's slangen, dat is de onderwereld en het gif van deze slangen is eigenlijk het gif van de onbeheerste hartstocht, van het ongeketend verlangen. Het is de wraakzucht zelf. De mens draagt in zich het gif van de wereld. Dat gif

komt niet altijd tot uiting zoals je dat zoudt verwachten: het is niet gewelddadig. Het sluipt. Het sluipt zelfs zo, dat het soms van je schijnt te eisen, dat je goed doet, want veel van het z.g. goeddoen en edel streven kan ook gif zijn, wanneer het met zich brengt een vervreemding van de werkelijkheid.

Wanneer het met zich brengt het idee, dat jij zo buitengewoon belangrijk bent, wanneer het je buiten de werkelijke plaats die je in de kosmos inneemt, plaatst en wanneer hij daar toespelingen op maakt, dan waarschuwt hij de mensen, dan zegt hij: kijk, je hebt op het ogenblik de mogelijkheid om, of je nu geest bent of stof, in te gaan in een nieuwe fase van hoger beleven, van nieuwe rijkdommen en die zijn dan heus geestelijk bedoeld, maar laat je niet verleiden tot een te grote trots, tot zelfs maar een valse nederigheid, die ook vaak trots is, Laat je niet verleiden tot zelfmisleiding. Klamp je niet vast aan de manier waarop je meent belangrijk te zijn in je wereld, want dat is het gif. En dan eindigt hij met een oude bekende eed eigenlijk, waarbij hij dus zegt: Kijk eens, wanneer ik zou falen om de kosmos te aanvaarden en God te beleven, wanneer ik dit woord dat ik heb gesproken: "Ik wil één zijn met God, al moet ik mezelf daarvoor vergeten" ooit terzijde zou stellen, werp me dan in het diepste duister. U zou zeggen: werp me dan rustig in de hel, want dan ben ik met meer waard en laat me daar dan in rusten tot in een vernieuwing van tijden mijn ziel vrij wordt om hernieuwd dezelfde weg te gaan.

Ik hoop, dat dit voor u interessant is geweest en ik hoop dat het een zekere lering heeft ingehouden. We hebben nog een spreker te wachten en die spreker, die kent u wel. Hij is niet direct een gast, al komt hij niet te veel. Daarmee proberen we tevens nog een contrast te wekken in deze morgen, want naast de oudheid met haar symboliek en haar vormen, haar magisch begrip, staat nog iets anders, De innerlijke Godsbeleven, die eigenlijk haast niet meer redeneert, is en ik meen wel dat onze laatste spreker voor vandaag daar, ik zou haast zeggen, het lichtende beeld van is voor ons allemaal en ik denk ook voor U. In ieder geval wens ik u allemaal verder een gezegende dag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Nou, ben ik daar even in de lucht gestoken. Ja, maar eigenlijk neen, want wat je bént, dat ben je eigenlijk door zijn. Dat klinkt vreemd in mensenoren, maar kijk eens naar Jezus, onze meester, in zijn liefde voor de mens, voor de waarheid, voor God, vergat de meester te zijn en zo de kruisdragende slaaf werd, zo moet het ons eigenlijk ook gaan.

Weet u, God is liefde, natuurlijk, maar om die liefde werkelijk te maken, moet je dat beleven en dan is het mooi om te zeggen? God is goed, vooral zo lang het ons goed gaat, maar het is moeilijk om jezelf zover te vergeten, zover prijs te geven eigenlijk, dat Gods goedheid en liefde van jou uit mag spreken.

Oh, ik weet dat veel te goed. Ik heb ook, ik zou haast zeggen voldoende predikaties misdreven om te weten waar het verschil ligt tussen het nog zo goed bedoelde zelf zijn en het één zijn met Gods liefde en ik probeer het tegenwoordig dan wel, maar hoe kun je zeker zijn dat je slaagt? Je kunt alleen zeggen: ik ben toch tevreden, ik ben gelukkig.

Oh, ik vind het mooi wanneer zo'n oude figuur (u zoudt hem moeten zien, zoals hij zijn vorm een ogenblik aannam) u gaat spreken over die oude, priesterlijke waarheden. Ik geniet ervan, wanneer ik zie, dat Gods liefde zo machtig is, dat die in al die ruwheid doordringt en eigenlijk er een nieuw licht aan geeft, maar ik ben altijd maar bang, dat het vasthouden aan vormen een zwakte is. O, ik zou u allemaal werkelijk willen zegenen, niet eenmaal, maar honderd maal en ik heb nog een hele tijd geprobeerd om dat oude Benedicamus weer te spreken, maar weet u, ook dat is zwakte, ook dat is nog gebondenheid aan vorm.

God is met ons, ja maar Hij is meer. Zijn liefde is altijd een zegening, Zijn liefde is altijd een kracht, dat hoef ik niet meer uit te spreken en dat hoeft een ander u niet te zeggen. Dat heb je alleen maar te aanvaarden. Licht en kracht en een onmetelijke liefde. Dat is eigenlijk de waarheid. Het is goed om je medemens te leiden, natuurlijk, en het is goed om te studeren en te proberen de weg van inwijding te gaan, zeker, maar ge zult u toch altijd moeten bedenken, dat zijn maar vormen, dat zijn alléén maar vormen. Boven alles is er Gods liefde, die geen vorm nodig heeft. Boven alles is er dat goddelijke dat ons één maakt, allemaal .

Oh, ik ben geen broeder van u. U zou het misschien mooi vinden om het te zeggen. Neen, ik ben meer, meer en minder, want ik leef, weet u. Ik leef werkelijk, zo goed in u als in de kosmos. Zo goed in mijn eigen wereld als in de uwe en in veel andere werelden. Ik leef de liefde Gods en daardoor ben ik deel van u en wanneer u dat begrijpt, dan ben ik altijd deel van u, dan ben ik altijd met u, niet als God, maar als een beetje liefde, dat in een ander wezen misschien gerealiseerd, toch in u ook kracht en begrip kan zijn.

Dat is de hele waarheid en dan mogen de tijden veranderen, dat is erg gewichtig voor mensen en ook kan ik me zo echt voorstellen, dat u zit te popelen: wat zullen de komende jaren brengen? Maar waarom nou kijken naar de verandering. Waarom, als die band van eenheid, die kracht van liefde, die ons allemaal vereent in God en met God, onveranderlijk is en gelijk blijft?

Natuurlijk, ik zit weer heel wat te babbelen en nu ben ik nog wel uitgenodigd om het laatste woord te hebben. Ja, ja, als geest ga je een heel eind vooruit, ik weet uit de tijd dat ik nog een parochie had, dat degene die het laatste woord in feite had, de vrouw van mijn koster was en nu mag ik op deze bijeenkomst zelfs het laatste woord hebben.

Gods goedheid is onmetelijk en de wonderen van de wereld en de kosmos zijn haast niet te beseffen, maar het is licht! Het is een licht zonder maat, weet u. Ja, en dan zou ik eigenlijk graag ook het schone woord nadoen, niet dat ik dichter ben. Neen, dichter ben ik nooit geweest en prediker meen ik ook niet, maar ik heb soms wel eens, vroeger ook, woorden neergeschreven, woorden die je uit het hart komen, Dan noemen de mensen het een gedicht. Ach, weet u, ik wil het dan proberen. Luister niet zoveel naar mijn woorden, maar begrijp mijn bedoeling en wees niet boos dat ik u geen onderwerp vraag. Ik ben nog een heel klein beetje egoïst en er zijn voor mij zulke belangrijke onderwerpen.

God glimlacht uit de sterren,
God zingt ons in het licht,
Hij komt ons met de dageraad
En als de dag haar vlerken slaat,
Zo draagt Hij onze plicht.
God glimlacht uit een lachend kind,
God zingt ons uit de wind,
God draagt ons voort door 's levens nacht
God is ons altijd steun en kracht
En liefde, die je altijd vindt.
God is een zon, die in jeezelve schijnt
En soms door der ogen gordijnen
Een korte wijl als een flits van licht
Ook in de wereld wil schijnen.
God is een sterkte, onmetelijk groot,
Ook ons in het wezen gesmeed,
een kracht als een zwaard, dat zelfs verslaat
dat men dood en duivel wel heet,
God is het leven, God is het Al,
Hij is met ons altijd verweven
En zouden wij soms verkeerdelijk gaan,
Hij zal ons de misstap vergeven,
God is een licht dat breekt door de nevel van waan

En liefde die altijd ons verder geleidt
En ons een doet zijn in Zijn wezen en naam
Met é1 leven der eeuwigheid.

Ik roem U, mijn God, en ik roem U, Zijn Licht,
Maar Zijn Liefde, die kan ik beleven,
Omdat Hij mij wereld en sfeer en heelal
En zelfs ook zichzelf heeft gegeven.

Ja, weet u, dat is geen gedicht. Het komt van binnenuit, misschien ben ik in uw ogen nog altijd een beetje óf wel de wijze broeder, of misschien ook de dwaze, oude heer en ik denk dat ik misschien iets van allebei heb. Maar ik denk zo, dat je in je leven soms moet kiezen, met alleen in de wereld, niet alleen in de stof, maar altijd.

Ja, wat kies je dan? Ik heb gekozen en ik ben gelukkig en daarom meen ik, dat ik voor mezelf goed heb gekozen. Hoe u kiezen wilt, moet u zelf weten. Ik zal geen preek houden, helemaal niet, maar dat wil ik toch graag zeggen: Je kunt kiezen wanneer je God ontmoet, of je Zijn macht wilt dienen of je wilt zijn Zijn zwaard of Zijn licht. Of je Zijn oordeel wilt vellen, of je misschien het schild van Zijn kracht tussen mensen en duister wilt stellen.

Maar ik aanvaard God als licht, niet als nacht,
Ik kan me daaraan toch niet geven.

Voor mij is slechts één ding in God bovenal:

De Waarheid en het werkelijke Leven.

Want God is de liefde, onmetelijk groot

En daaraan wil ik verdrinken,

Opdat ik in liefde ontvallend mijzelf,

Die liefde mag zijn voor al wezen en altijd

En tot het diepst van mijn Meester mag zinken

Om te kennen de kracht, die schept het heelal

In liefde uit weten geboren.

Geef mij maar Gods liefde en laat me dan gaan

Al moet ik dan weer op een aarde staan

Of trekken dezelfde sporen door tijd en eeuwigheid.

Ik kies de liefde van God

Als de kracht en het licht dat me voorgeleid.

Die liefde zij dan mijn leven, m'n plicht

En zegt mij hoe verder te gaan.

Ja, het is die liefde, die het me mogelijk maakt om hier met u te spreken en die het me mogelijk maakt soms wat voor een ander te doen. Het is die liefde, die me gelukkig maakt! Gods liefde, eenheid, harmonie.

En wat je ook kiest, mensenkinderen, uit God en Gods kracht en uit het leven, die liefde is er altijd en als soms je eigen zoeken naar God faalt, grijp dan naar die liefde en dat houvast, denk dan met, dat ik er alleen zal zijn of dat God er alleen zal zijn, want Gods liefde is een band tussen zoveel werelden en sferen, dat je nooit alleen zult zijn. Niet alleen met God of met een enkeling, maar gebonden met een onmetelijke veelheid van kracht en van licht en misschien zult u dan ook, zoals ik, leren, om te aanvaarden wat Gods liefde geeft, ook al begrijp je het niet. En om te volvoeren wat Gods liefde je zegt, te volvoeren, ook al zie je de zin niet, omdat Gods liefde het zegel is in je wezen, dat al het andere onbelangrijk maakt.

Orde der Verdraagzamen

En nu vrienden, ga ik u verlaten en d.w.z. dat we deze meer kenbare band weer verbreken, maar dat wil niet zeggen, dat we ooit ver van elkaar zijn, want Gods liefde is met ons. Door Gods liefde zijn we altijd verbonden. Laat dan deze dag voor u een kracht zijn, zegen en geluk van binnen en oog voor het mooie in de wereld.

Wees gelukkig met de zekerheid dat God je liefheeft. God zegene jullie allemaal.